

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **H. L.**, zastoupeného Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám. 17, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2003, č. j. OAM-2850/VL-10-HA08-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 10. 2004, č. j. 24 Az 2061/2003-32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Michala Benčoka **se určuje** částkou 1 075 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 8. 2003, č. j. OAM-2850/VL-10-HA08-2003, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce citoval řadu ustanovení správního řádu (§ 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46, § 47 odst. 3), která žalovaný v řízení porušil a trval na tom, že splnil zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12, § 14 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Ke skutkovým důvodům odkázal na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a další spisový materiál. Navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud rozsudkem ze dne 26. 10. 2004 žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Uvedl, že správní

orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, opatřené důkazy byly neúplné, nemohl tak správně posoudit skutkové i právní otázky pro posouzení žádosti o azyl. Tím došlo k porušení § 3 odst. 4, § 32, § 34 odst. 1 a § 46 správního řádu. Mezi rozhodnutím a zjištěnými podklady chybí logická vazba. V souvislosti s uvedenými procesními vadami odkázal na čl. 53 a čl. 43 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, podle nichž je nutno přihlížet ke kumulativním efektům různých záporných faktorů, které samy o sobě ještě nepředstavují pronásledování, a dále k tomu, že důvodné obavy z pronásledování se nemusí nutně zakládat na vlastních osobních zkušenostech žadatele, přičemž relevantní jsou zákony země původu a zejména jejich aplikace. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal též o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, o osvobození od soudních poplatků, a o ustanovení advokáta a tlumočníka.

Takovou kasační stížnost nelze věcně projednat a bylo třeba ji odmítnout.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. S výjimkami stanovenými soudním řádem správním je tato stížnost přípustná proti každému takovému rozhodnutí. Jednu ze zmiňovaných výjimek obsahuje i § 104 odst. 4 s. ř. s., který stanoví, že nepřipustná je kasační stížnost, která se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Kasační stížnost lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v § 103 s. ř. s. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost tedy vždy musí obsahovat tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to po skutkové i právní stránce. Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu.

V daném případě stěžovatel v kasační stížnosti vztáhl obecně namítané vady správního řízení (nepřesné a neúplné zjištění skutkového stavu, neúplnost opatřených důkazů, chybějící logická vazba mezi rozhodnutím a zjištěnými podklady, poukaz na porušená ustanovení správního řádu) k tomu, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu nepřihlédl ke kumulativním efektům různých méně závažných negativních faktorů života v zemi původu, ani k tomu, že důvodné obavy z pronásledování se nemusí nutně zakládat na vlastních osobních zkušenostech žadatele, jak vyplývá z čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. V žalobě však takovou námitku neuplatnil. Vnesl tak do kasačního řízení výlučně nové právní důvody, o nichž se v řízení před krajským soudem nezmínil, i když tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V jeho žalobě, jak plyne ze soudního spisu, chybí jakékoliv konkrétní právní výtky: její obsah je tvořen toliko citací četných zákonných ustanovení a obecným konstatováním, že žalovaný tato ustanovení porušil, případně doplněným o sdělení, že stěžovatelův případ spadá pod to či ono ustanovení zákona o azylu. Své právní výtky stěžovatel mohl konkretizovat již v žalobě, neboť se týkají postupu správního orgánu v řízení; učinil tak však až v kasační stížnosti. Kasační stížnost navíc - stejně jako žaloba - neobsahuje žádné skutkové okolnosti, na nichž by stěžovatel teprve mohl založit právní důvody nezákonnosti.

Bez těchto důvodů zůstávají stěžovatelova tvrzení o vadách správního řízení bez uvedení konkrétních skutečností, tedy v čem byl skutkový stav zjištěn nepřesně a neúplně, a které důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, a jsou tak stížena nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Jde o námitky jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá i řízení o kasační stížnosti.

V kasační stížnosti tedy byly obsaženy toliko nové právní důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takové důvody kasační stížnosti jsou nepřijatelné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož kasační stížnost stěžovatele neobsahuje žádný jiný stížnostní důvod, je podle citovaného ustanovení nepřijatelná jako celek.

Z vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl podle § 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Za této procesní situace se soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ani dalšími návrhy žalobce.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí kasační stížnosti, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 1 x 1 000 Kč a 1 x 75 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 1 075 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu